

DEN GODE RELASJONEN

Jeg møtte Hermann for første gang i 2010. I likhet med Aksel var også Hermann plassert på tvang etter lov om barneverntjenester § 4-24, og beskrevet som en «vanskelig og frekk ungdom». Enhver ungdom som er plassert på tvang, opplever dette som maktbruk og en stor inngripen. For å legge til rette for en god allianse var jeg opptatt av å snakke et språk som Hermann kunne forstå. Det var viktig å ikke fremstå som en kald byråkrat fra barnevernet, men først og fremst som et medmenneske. I den perioden Hermann var plassert på institusjonen, hadde vi hyppig kontakt. Han opplevde at jeg ikke avviste ham selv om han ble sint eller stakk av og ruset seg. Jeg ble en regulert voksen han fikk tillit til. Etter hvert styrket alliansen seg fordi Hermann opplevde at han kunne stole på meg.

Veien gikk videre i fosterhjem, før han flyttet i leilighet med oppfølging frem til han fylte 20 år. Vi hadde god kontakt også i denne perioden. Hermann visste han kunne ringe meg selv om jeg ikke var på jobb. Fordi jeg hadde muligheten, kunne jeg være tilgjengelig for Hermann når han hadde behov. Dette utgjorde en trygghet og en forskjell for ham.

Sommeren han fylte 20 år, skrev han seg frivillig ut av barnevernet. Men et år senere tok han igjen kontakt. Han fortalte at han slet med rus og slet med å mestre hverdagen. Han var tydelig på at han ønsket hjelp, og hadde tillit til at jeg kunne bistå. Hermann fikk igjen tilbud om oppfølging i egen leilighet.

Alliansen som hadde vokst frem mellom oss, var grunnen til at Hermann våget å søke hjelp på nytt. Han har nå fylt 23 år, er rusfri og i fast arbeid og avsluttet av barnevernet.

Poenget med disse historiene er å illustrere hvordan relasjon og kjemi kan være avgjørende. Relasjonen var det viktigste verktøyet i møtet med både Hermann og Aksel. Jeg skulle gjerne vært en god reguleringsstøtte for begge guttene, men kontakten med Aksel ble brutt fordi jeg aldri klarte å få til en god allianse.

Vi bør tenke langsiktig når det gjelder arbeidet med traumatiserte unge, og ikke bare lage modeller som forutsetter omsorgspersoner som alltid er til stede. Vi bør jobbe for et bedre samarbeid mellom barnevern og psykisk helse for å komme i posisjon til dem som trenger hjelp fra mer enn en instans. Gjennom eget arbeid i barneverntjenesten har jeg gode erfaringer med dette.

Det bør legges til rette for enda mer relasjonsjobbing i barnevernet og hos andre instanser. Med kunnskapen vi nå har om traumatiserte barn, vet vi at god reguleringsstøtte er helt sentralt for å få til gode endringer. ✘

REFERANSER

- Bath, H. (2008). The Three Pillars of Trauma-Informed Care. *Journal of safe management of disruptive and assaultive behavior*, 3, 4-7.
- Hart, S. (2011). *Den følsomme hjernen*. Oslo: Gyldendal Norsk Forlag AS
- Nordanger, D.Ø. & Braarud, H.C. (2014). Regulering som nøkkelbegrep og toleransevinduet som modell i en ny traumepsykologi. *Tidsskrift for Norsk psykologforening*, 51, 531-536.
- Siegel, D.J. (2012). *Developing Mind, Second Edition*. New York: Guilford Publications.
- Steinkopf, H. (2015, 25. august). Jovisst er du mitt mummitroll. Hentet fra <https://rvtsor.no/aktuelt/23/jovisst-er-du-mitt-mummitroll/>

Debattert

#metoo

Sunn fornuft - Vi kan ikke ha empiriske data på alt vi skal mene og snakke om i samfunnet. Vi må snakke med gutter om hvordan de skal oppføre seg og om forholdet til kvinner og seksualitet. Her tror jeg vi kan stole litt på sunn fornuft.

Thore Langfeldt til Klassekampen 2. desember

Villfarelse Det er nemlig et trist faktum at slik oppførsel blant mange menn er blitt sett på som et mer eller mindre akseptabelt uttrykk for maskulin seksualitet. (...) Men den tiden er definitivt forbi.

Frode Thuen i A-magasinet 8. desember

Nylæring Me har lært å sno oss, og me tenker «joda, klart #metoo har noko for seg, når det kjem til å rope høgt om at overgrep ikkje er greitt, men treng me verkeleg ein kampanje om generell oppførsel?» Dei unge meiner me gjer. Dei vil ikkje lære det me har lært. Dei vil ikkje ha eit samfunn der dei skal måtte lære seg å skilje mellom dei typane du må passe deg for, og dei andre.

Kristine Tofte i Firdaposten 9. desember

Ensidig - Metoo-debatten har hatt en altfor ensidig oppmerksomhet på menn - og hva som kjennetegner menn som trakasserer. For bare et par måneder siden kunne alle reflektere litt mer balansert rundt saken.

Leif Edward Ottesen Kennair til Dagens næringsliv 11. desember

Ta ansvar Det er ikke lett å ta inn over seg at en har gjort noe ille. Første trinn er å innrømme det for deg selv. (...) Ta ansvar overfor de menneskene du har forulempet. De fortjener bedre fra deg enn din unnvikelse.

Sidsel Fjelltun om #metoo i Aftenposten 12. desember